

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Aleksandry Malinowskiej-Bizon

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 roku w G. sprawy

K. P. (1) córki J. i M. z domu M. urodzonej w dniu (...) w S. G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 3 lutego 2015 r. w Komisariacie Policji II w G. i w dniu 5 lutego 2015 r. w Komendzie Miejskiej Policji w G., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajenie nieprawdy, zawiadomiła o niedopełnionym przestępstwie kradzieży samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) oraz złożyła na tą okoliczność fałszywe zeznania, wskazując fakt zaparkowania w dniu 30 stycznia 2015 r. przedmiotowego pojazdu w G. przy ul. (...) i ujawnienia jego kradzieży w dniu 3 lutego 2015 r., podczas gdy w tym czasie samochodem tym poruszała się tak ona, jak i jej chłopak D. K.,

tj. o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżoną **K. P. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego aktem oskarżenia czynu z tym dodatkowym ustaleniem iż, w dniu 3 lutego 2015 roku w Komisariacie Policji II w G. będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajenie nieprawdy oraz o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organu o niepopelnionym przestępstwie zawiadomiła o przestępstwie kradzieży samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), którego to przestępstwa nie popełniono, wiedząc że przestępstwa tego nie popełniono oraz złożyła na tą okoliczność w dniach 3 i 5 lutego 2015 roku fałszywe zeznania, wskazując fakt zawarcia z J. M. w dniu 26 stycznia 2015 r. umowy sprzedaży przedmiotowego pojazdu, zaparkowania w dniu 30 stycznia 2015 r. wskazanego pojazdu w G. przy ul. (...) oraz ujawnienia jego kradzieży w dniu 3 lutego 2015 r., podczas gdy w dniu 2 lutego 2015 r. przedmiotowy pojazd został zabezpieczony w miejscowości R. przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w K., ustalając iż oskarżona w dniu 5 lutego 2015 roku zeznając kolejny raz w Komendzie Miejskiej Policji w G. dobrowolnie sprostowała fałszywe zeznania, czyn ten kwalifikuje z art. 233 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11§3 k.k. na mocy art. 233 § 5 pkt 2 k.k. w zw. z art. 61§1 k.k. odstępuje od wymierzenia kary oskarżonej;

II. na mocy art.43a§1 k.k. orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 400(słowie: czterysta) złotych

III. na podstawie art. 626§1 k.p.k. w zw. z art.627 k.p.k. i art.5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 431,66 (słownie: czterysta trzydzieści jeden u 66/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 30 (słownie: trzydzieści) złotych;

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2015 r. K. P. (1) złożyła w Komisariacie II Policji w G., pouczona o treści art. 238 k.k, art. 234 k.k., art. 233§1 k.k., zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży należącego do niej pojazdu marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) oraz złożyła zeznania na tą okoliczność. Oskarżona zeznała oświadczyła, iż nabyła wymieniony pojazd w dniu 26 stycznia 2015 r. od J. M. za kwotę 990 zł. Dodała również, iż nie posiada dowodu rejestracyjnego, który został zabrany przez Policję i miał znajdować się w Urzędzie Miasta T.. Zgodnie z zeznaniami K. P. (1) samochód został przez nią zaparkowany w dniu 30 stycznia 2015 r. ok. godz. 8.00 w G. przy ul. (...) na parkingu niestrzeżonym pod blokiem mieszkalnym. Następnie oskarżona miała udać się swoim drugim samochodem marki F. (...) do T. w sprawie zakupionego samochodu. W dniu 3 lutego 2015 r. ok. godziny 9.00 K. P. (1) wróciła do miejsca, w którym zaparkowała pojazd marki M. (...) w celu zaprowadzenia go do warsztatu. Wówczas stwierdzona została przez nią kradzież pojazdu. Oskarżona nadmieniła również, iż tankowała pojazd dzień wcześniej na stacji paliw w S..

W oparciu o złożone zawiadomienie i zeznania K. P. (1) wszczęto w sprawie postępowanie przygotowawcze w formie dochodzenia o czyn z art. 279§1 k.k. Stawiając się w dniu 3 lutego 2015 roku w Komisariacie II Policji w G. oskarżona wiedziała, iż przestępstwa tego nie popełniono.

Dowód: protokół przyjęcia ustnego zawiadomienie o przestępstwa i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej K. P. (1) k. 2-6 zał. nr 1 do a.o.; protokół zatrzymania rzeczy k. 7-9 zał. nr 1 do a.o.

W dniu 5 lutego 2015 r. oskarżona została ponownie przesłuchana w charakterze świadka na Komendzie Miejskiej Policji w G. w związku ze złożonym przez nią zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa. Przesłuchiwana, pouczona uprzednio o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań lub zatajenie prawdy oraz o treści art. 183§1 k.p.k., zeznała, iż w rzeczywistości użytkowała pojazd już od jesieni 2014 roku. Wówczas oskarżona miała przekazać sprzedającemu zaliczkę w kwocie 1000 zł, a pozostałą należność w wysokości 1000 zł - podczas sporządzania umowy. K. P. (1) nie otrzymała pokwitowania z tytułu zapłaty. Z treści zeznań wymienionej wynika, iż osobiście wypełniła ona w całości umowę sprzedaży pojazdu, która następnie została podpisana przez J. M.. Oskarżona nie potrafiła wyjaśnić, w jakim celu na umowie została wskazana kwota 990 zł jako cena pojazdu.

K. P. (1) oświadczyła podczas przesłuchania, iż знаła sprzedającego z widzenia i po raz ostatni próbowała się z nim bezskutecznie skontaktować w dniu 2 lutego 2015 roku, kiedy to chciała zerwać umowę sprzedaży z uwagi na trudności w zarejestrowaniu pojazdu. Przesłuchiwana odmówiła odpowiedzi na pytanie, od kiedy zna swojego chłopaka D. K.. Nie odpowiedziała również, czy D. K. polecił jej zakup pojazdu od J. M.. K. P. (1) odmówiła odpowiedzi na pytanie, czy korzystała z pomocy innych osób w zakupie pojazdu. Oskarżona sprostowała, iż nie tankowała nowego pojazdu na stacji paliw w S. i gdy o tym wspominał podczas pierwszego przesłuchania najprawdopodobniej chodziło o jej drugi samochód. D. K. miał prawo swobodnego korzystania z pojazdu M. (...). K. P. (1) nie potrafiła wskazać, kiedy jej chłopak jeździł w ostatnim czasie skradzionym M.. Jednocześnie odmówiła odpowiedzi na pytanie, czy D. K. wiedział o kradzieży pojazdu.

Dowód: protokół zeznań K. P. (1) k. 12-15 zał. nr 1 do a.o.

Tego samego dnia, tj. 5 lutego 2015 r. o godz. 9:50 K. P. (1) stawiała się ponownie na Komendzie Miejskiej Policji w G. w celu złożenia dodatkowych zeznań. Oskarżona oświadczyła wówczas, iż ostatni raz widziała pojazd marki M. (...) w dniu 2 lutego 2015 roku i był on używany głównie przez D. K.. Oskarżona zeznała, iż po godzinie 14.00 udała się do domu, natomiast D. K. wraz z nieznanym jej kolegą odjechali w kierunku K.. Po godzinie 17.00 chłopak K. P. (1) skontaktował się z nią telefonicznie, prosząc aby przyjechała po niego do miejscowości R.. Oskarżona nie wiedziała, w jakim celu mężczyźni udali się w okolice K.. Uzyskała jedynie informację od D. K., iż M. został w rowie.

K. P. (1) zgłosiła kradzież samochodu na prośbę D. K... Oskarżona oświadczyła, iż wypełniła umowę sprzedaży, a jej chłopak podpisał się za J. M..

Kolejny raz K. P. (1) została przesłuchana tego samego dnia o godz. 13:30, w trakcie przesłuchania dobrowolnie sprostowała swe wcześniejsze fałszywe zeznania z 3 i 5 lutego 2015 roku.

Dowód: protokół zeznań K. P. (1) k. 16-18, 17-18 zał. nr 1 do a.o.

W dniu 2 lutego 2015 r. miała miejsce kradzież pojazdu marki A. (...) z parkingu przy Szpitalu (...) w K.. Do kradzieży wymienionego samochodu został wykorzystany pojazd marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...). Na skutek pościgu funkcjonariuszy Policji za wskazanymi wyżej pojazdami, dokonano zatrzymania kierującego pojazdem marki A. (...), którym okazał się być K. K. (1). Z kolei pojazd marki M. został ujawniony przez funkcjonariuszy Policji w dniu 2 lutego 2015 r. o godz. 19.45 na bocznej drodze gruntowej w miejscowości R.. Wymieniony samochód był zamknięty, nie posiadał jakichkolwiek uszkodzeń zamków drzwi oraz stacyjki. W wyniku przeprowadzonych czynności nie udało się odszukać kierowcy pojazdu M.. Samochód został ostatecznie zabezpieczony na parkingu Komendy Powiatowej Policji w K..

Dowód: notatka urzędowa k. 21-23 zał. nr 1 do a.o.; protokół oględzin rzeczy k. 24-26 zał. nr 1 do a.o.; opinia kryminalistyczna nr (...) k. 32-37 zał. nr 1 do a.o.

Oskarżona K. P. (1) przesłuchana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do zawiadomienia o niedopełnionym przestępstwie, nie przyznając się do przestępstwa składania fałszywych zeznań oraz odmówiła składania wyjaśnień. Oskarżona przesłuchiwana w postępowaniu jurysdykcyjnym przyznała się w całości do zarzucanych jej czynów i ponownie odmówiła udzielenia wyjaśnień.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej k. 116-118 zał. nr 1 do a.o., k. 24.

K. P. (1) jest panną posiadającą jedno dziecko w wieku 7 lat. Oskarżona ma wykształcenie zawodowe i jest z zawodu kucharzem. Obecnie jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości ok. 500-700 zł miesięcznie. Oskarżona nie była dotychczas karana.

Dowód: dane o oskarżonej k. 116-117 zał. nr 1 do a.o., k. 20, 23-24.

Sąd zważył, co następuje:

Wskazać należy iż postępowanie sądowe prowadzone było w oparciu o znowelizowaną procedurę karną obowiązującą od 1 lipca 2015r. tj. w oparciu o tzw. kontradiktoryjny proces, gdzie dowody przeprowadzane są na wniosek i przez strony postępowania.

Ustalając opisany wyżej stan faktyczny Sąd oparł się na dokumentach: protokole przyjęcia ustnego zawiadomienie o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, protokołach zeznań K. P. (1), opinii kryminalistycznej z zakresu badań mechanoskopijnych oraz dowodów z dokumentów. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w ocenie Sądu nie pozostawia wątpliwości w kwestii przypisania oskarżonej odpowiedzialności za zarzucane jej przestępstwo. Na rozprawie przed otwarciem przewodu sądowego oskarżona i jej obrońca nie sprzeciwili się wnioskowi dowodowemu oskarżyciela publicznego zawartym w akcie oskarżenia.

Sąd dał w pełni wiarę ww. protokołom: przyjęcia ustnego zawiadomienie o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, zeznań K. P. (1) sporządzonym w dniu 3 i 5 lutego 2015 r. w związku z postępowaniem w sprawie kradzieży pojazdu marki M. (...). Oskarżona przyznała się na rozprawie tak do złożenia zawiadomienia o przestępstwie, które nie zostało w rzeczywistości popełnione o czym wiedziała jak i do złożenia fałszywych zeznań. Zeznania K. P. (1) zawarte w ww. protokołach znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności opinii biegłego oraz dokumentach w postaci notatek urzędowych sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji. Wiarygodność protokołów nie była kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania. Wskazane

dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i zasługują na przyznanie im wiary w całości. Treść protokołów koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Oskarżona w trakcie postępowania przygotowawczego przyznała się jedynie do popełnienia czynu z art. 238 k.k., jednakże podczas przesłuchania na rozprawie głównej oświadczyła, iż przyznaje się również do przestępstwa składania fałszywych zeznań. Analizując całokształt okoliczności niniejszej sprawy przyznanie się oskarżonej do winy w ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości.

Odnosząc się do dowodu z opinii biegłego, zdaniem Sądu zasługuje on w pełni na uwzględnienie. Z treści opinii z zakresu badań mechanoskopijnych wynika, iż badania wkładek zamków pojazdu i wkładki zamka stacyjki nie wskazują na występowanie na ich powierzchni narzędzi typu łamak lub wytrych. Podobne wnioski dotyczą badania uszczelek i otworów. Dowód w postaci opinii biegłego potwierdza, iż nie doszło do popełnienia przestępstwa kradzieży przedmiotowego pojazdu z uwagi na brak przełamania zabezpieczeń pojazdu. Opinia kryminalistyczna jest jasna i rzetelna, a zawarte w niej informacje zostały uznane za w pełni autentyczne. Wskazany dowód został sporządzony przez podmiot posiadający specjalistyczną wiedzę i doświadczenie. Zawiera on jednoznaczne odpowiedzi na postawione pytania.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się również na zgromadzonych w sprawie dowodach z dokumentów w postaci notatek urzędowych funkcjonariuszy Policji, protokołu oględzin rzeczy, danych o karalności z Krajowego Rejestru Karnego. Wymienione dokumenty zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności jako sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Uwzględniając treść zgromadzonych w sprawie dowodów Sąd doszedł do przekonania, iż zachowania oskarżonej K. P. (1) wyczerpały znamiona jednego przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. oraz art. 238 k.k. – w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. Bezpornym jest, iż oskarżona wiedząc, iż przestępstwa nie popełniono, na prośbę D. K., zawiadomiła organy ścigania o przestępstwie kradzieży pojazdu marki M., podczas gdy wymieniony pojazd w rzeczywistości był wykorzystywany do popełnienia innego przestępstwa.

Sąd dokonał częściowej zmiany opisu czynu, ustalając, iż w dniu 3 lutego 2015 r. oskarżona zawiadomiła o przestępstwie kradzieży, wiedząc że przestępstwa tego nie popełniono oraz w dniach 3 i 5 lutego 2015 r. złożyła na tę okoliczność fałszywe zeznania. W dniu 3 lutego 2015 roku sporządzono bowiem protokół przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej tj. K. P., została ona wówczas pouczona o treści przepisów art. 238, 2434 i 233§1 k.k. Opis czynu należało również uzupełnić o wskazanie, iż oskarżona została pouczona o odpowiedzialności karnej za zawiadomienie organu o niepopelnionym przestępstwie, co wynika bezpośrednio z treści protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej. W ocenie Sądu należało również zmienić opis czynu w zakresie rzeczywistego położenia pojazdu w dniu 3 lutego 2015 r. Zgodnie z dokonanymi ustaleniami samochód w dniu 2 lutego 2015 r. został zabezpieczony przez KPP w K., a zatem nie mógł znajdować się wówczas w posiadaniu oskarżonej, jak i jej chłopaka D. K.. Nadto poza wskazaniem, iż pojazd został zaparkowany na ul. (...), oskarżona fałszywie zeznała donośnie okoliczności zawarcia umowy sprzedaży z J. M. oraz ujawnienia kradzieży pojazdu w dniu 3 lutego 2015 r.

Do znamion czynu z art. 238 k.k. należy złożenie zawiadomienia o przestępstwie lub o przestępstwie skarbowym do organu powołanego do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono. Zostaje ono popełnione już z chwilą dojścia treści zawiadomienia do organu wymienionego w art. 238 k.k. Przemysł fałszywego zawiadomienia może zostać złożone wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Istotnym jest posiadanie wiedzy o tym, że przestępstwo nie zostało popełnione. Natomiast motyw i pobudki działania sprawcy nie mają wpływu na byt przestępstwa.

Z kolei przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. popełnia ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Warunkiem przypisania odpowiedzialności za opisane wyżej przestępstwo jest, aby przyjmujący zeznanie, działając

w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie.

Odnosząc powyższe ustalenia do okoliczności niniejszej sprawy, nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżona dopuściła się czynu z art. 238 k.k. K. P. (1), jak sama przyznała, wiedziała o tym, że nie doszło do kradzieży pojazdu marki M.. Oskarżona została poinformowana o pozostawieniu pojazdu w rowie przez D. K. i pomimo to, na prośbę wymienionego dobrowolnie zgłosiła się na komisariacie policji w celu złożenia nieprawdziwego zawiadomienia o przestępstwie. Powyższe przesądza o tym, iż oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim popełnienia przestępstwa.

W ocenie Sądu nie pozostawia również wątpliwości fakt popełnienia przez oskarżoną przestępstwa określonego w art. 233 § 1 k.k. K. P. (1) została zarówno w dniu 3 jak i 5 lutego 2015 roku uprzedzona przez przesłuchującego o odpowiedzialności wynikającej z art. 233 § 1 k.k., a zatem spełniony został warunek z art. 233 § 2 k.k. pozwalający na przypisanie oskarżonej odpowiedzialności za przestępstwo opisane w powołanym wyżej przepisie. Bez względu na otrzymane pouczenia, oskarżona dwukrotnie złożyła świadomie i celowo nieodpowiadające prawdzie, a więc, fałszywe zeznania w dniach 3 i 5 lutego 2015 r. Oskarżona podczas składania drugich zeznań konsekwentnie podtrzymywała fakt popełnienia przestępstwa kradzieży rzekomo należącego do niej pojazdu, opisując w sposób szczegółowy przebieg zdarzenia.

Sąd uznał iż zachodzą również podstawy by zachowania z 3 i 5 lutego 2015 roku potraktować jako jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k.

Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżoną przypisanych jej zachowań, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca kryminalną bezprawność. Nie budzi również wątpliwości możliwość przypisania oskarżonej winy w zakresie przypisanego czynu. K. P. (1) jest osobą dorosłą i doskonale zdawała sobie sprawę, iż popełniony przez nią czyn, narusza przepisy prawa.

Brak jest przesłanek do uznania, iż poczytalność oskarżonej była zniesiona lub w znacznym stopniu ograniczona w inkryminowanym czasie. Karalność zarzucanego czynu oskarżonej jest powszechnie znana, dlatego jako osoba znająca podstawowe zasady funkcjonowania w społeczeństwie mogła ona przewidzieć konsekwencje swojego zachowania.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd miał na uwadze istotną okoliczność, jaką było dobrowolne sprostowanie fałszywych zeznań i przedstawienie rzeczywistego przebiegu zdarzeni przez oskarżoną. Powyższa okoliczność miała determinujące znaczenie dla zastosowania wobec oskarżonej dobrodziejstwa w postaci odstąpienia od wymierzenia kary. Sąd stwierdził, iż spełniona została przesłanka wskazana w art. 233 § 5 pkt 2 k.k., pozwalająca na nadzwyczajne złagodzenie, a nawet odstąpienie od wymierzenia kary. Podejmując decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary Sąd miał na względzie postawę oskarżonej, która dobrowolnie sprostowała nieodpowiadające prawdzie zeznania oraz wyraziła skruchę, dokonała tego w ciągu 2 dni od złożenia zawiadomienia o przestępstwie i pierwszych fałszywych zeznań. Nadto należało zwrócić uwagę, iż oskarżona nie była dotychczas karana i prowadził ustabilizowany tryb życia, zerwała kontakty z D. K.. Czyn, którego się dopuściła należy zatem uznać za incydentalny. Okoliczności przedmiotowej sprawy nie pozwalały jednak na przyjęcie, iż przypisane oskarżonej zachowania cechowała nieznaczna społeczna szkodliwość i na warunkowe umorzenie postępowania karnego. Oskarżona świadomie, celowo i z pełną premedytacją, w poczuciu bezkarności, zrealizowała znamiona 2 przepisów części szczególnej kodeksu karnego, bezprawność tego typu zachowań jest powszechnie znana. O znacznej społecznej szkodliwości tego typu czynów świadczy również zaostrenie od dnia 15 kwietnia sankcji karnej za naruszenie normy art. 233 k.k.. Warunkowe umorzenie postępowania w niniejszej sprawie w odczuciu społecznym mogło by wzbudzić pouczenie iż sprawcy takich czynów pozostają bezkarni.

Sąd nie przychylił się do wniosku oskarżyciela publicznego o wymierzenie oskarżonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz dodatkowo kary grzywny. Zdaniem Sądu zaproponowana przez prokuratora kara nie była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Należy mieć na uwadze, iż na skutek przeprowadzonego postępowania dowodowego prokurator nie wykazał, aby oskarżona posiadała wiedzę, co do wykorzystania pojazdu marki M. w celu popełnienia przestępstwa. Z uwagi, iż powyższej okoliczności nie można

było domniemywać, Sąd w konsekwencji przyjął, iż oskarżona nie była świadoma wykorzystania pojazdu dla celów przestępczych i działała wyłącznie na prośbę swojego chłopaka D. K..

Na uwzględnienie nie zasługiwał również wniosek obrońcy, który wnosił o warunkowe umorzenie postępowania, wskazując przede wszystkim na fakt, iż oskarżona składała kolejne /drugie/ fałszywe zeznania tj. w dniu 5 lutego 2015 roku o godz. 9.50, aby uchronić się od odpowiedzialności za karnej za popełnienie przestępstwa z art. 238 k.k. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do uznania, iż oskarżona działała w ramach kontratywu prawa do obrony przed groźącą jej odpowiedzialnością karną. Przede wszystkim K. P. (1) na żadnym etapie postępowania nie wskazała, aby składała te „fałszywe zeznania”, ponieważ bała się pociągnięcia do odpowiedzialności za złożenie fałszywego zawiadomienia o przestępstwie. Przyjąć zatem należy, iż zeznawanie nieprawdy przez oskarżoną stanowiło wyłącznie konsekwencję przestępnego działania w postaci zawiadomienia o kradzieży, która nie miała miejsca w rzeczywistości i złożenia fałszywych zeznań w dniu 3 lutego 2015 roku, na co też wskazuje treść ww. zeznań z 5 lutego 2015r. składanych o godz. 9.50.

W pkt II wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 400 zł. Stosowanie do art. 43a § 1 k.k. Sąd może orzec świadczenie pieniężne odstępując od wymierzenia kary. Zastosowane w niniejszej sprawie świadczenie pieniężne ma na celu zwrócenie uwagi oskarżonej na naganność jej postępowania, a także stworzenie dolegliwości finansowej, która uzmysłowi oskarżonej nieopłacalność popełniania w przyszłości podobnych przestępstw. Kwota 400 zł została ustalona z uwzględnieniem sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonej. Oskarżona co prawda osiąga niewysokie dochody z prac dorywczych i posiada na utrzymaniu syna, jednakże jest ona osobą młodą i zdrową, co pozwala na podjęcie przez nią stałej pracy zarobkowej, o co obecnie, mając na uwadze stale malejące bezrobocie, na rynku pracy nie jest trudno .

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 431,66 zł tytułem wydatków postępowania oraz opłatę w wysokości 30 zł. Zdaniem Sądu uiszczenie przez oskarżoną w całości kosztów procesu nie spowoduje dla niej znacznej dolegliwości finansowej. Należy zwrócić uwagę, iż zwolnienie od ponoszenia kosztów jest sytuacją wyjątkową, która może mieć miejsce jedynie w uzasadnionych wypadkach, zaś do ich powstania przyczyniła się li tylko oskarżona swoim zachowaniem. .